

Bilag 1.**KØBENHAVNS MAGISTRAT**
2den Afdeling.

København, den 17. Februar 1920.

I Anledning af det høje Ministeriums Forespørgsel af 19. f. M. om, hvorvidt det efter Magistratens Mening maa anses for nødvendigt eller ønskeligt, at Gyldigheden af Bestemmelserne i den gældende Dyrtidslov forlænges og i bekræftende Fald i hvilket Omfang, skal man, efter at Sagen har været forelagt den samlede Magistrat, tillade sig at fremsætte følgende Bemærkninger:

Den nys udkomne Prisstatistik viser, at der stadig er en endog stærk Stigning i Priserne paa de almindelige Livsfornødenheder. Paa den anden Side maa det vel erkendes, at der ogsaa har fundet en stærk Stigning Sted i Lønninger og Indtægter for Borgerne i al Almindelighed, men der er ingen Tvivl om, at der findes store Kredse i den københavnske Befolkning, hvis Indtægter kun er forhøjet i ringe Grad, og som derfor lider haardt under Dyrtiden og vil komme til at lide endnu haardere, hvis de nugældende Dyrtidsforanstaltninger bortfalder.

I denne Henseende skal man navnlig henlede Opmærksomheden paa Brændselsspørgsmaalet. Udenlandsk Brændsel er meget dyrt og stadig stigende, indenlandsk Brændsel er ligeledes dyrt og kan ikke paa Grund af Transportvanskeligheder skaffes frem i tilstrækkelig Mængde. Rationering maa derfor sikkert ogsaa finde Sted i den kommende Tid, og det vil vistnok blive nødvendigt at yde Understøttelse til Brændselsindkøb for de mest vanskeligt stillede af Stadens Beboere og til en Række velgørende Institutioner, som ellers ikke vil kunne fortsætte deres Virksomhed.

Som det er Ministeriet bekendt, har Københavns Kommune gennem Dyrtidslovgivningen ydet Tillægshjælp til Syge og Tilskadekomne, fordi de for disse fastsatte Dagpenge ikke staar i rimeligt Forhold til de nuherskende Varepriser. Endvidere er der ydet Dyrtidshjælp i stor Udstrækning til Enkebørn og til Alderdomsunderstøttede. Disse Understøttelser kan ikke bortfalde, medmindre der ved anden Vej skaffes de paagældende Hjælp, hvilket naturligvis kan ske ved at forhøje Dagpengene for Syge og Tilskadekomne og ved at fastsætte højere Takster for Enkebørnene og for de gamle.

Endvidere har Kommunen i den forløbne Tid anvendt betydelige Midler til Bespising af Børn, dels i og dels udenfor Skolen; selv om Trangen hertil synes noget i Nedgang, tør det ikke bestrides, at der findes et meget stort Antal Familier, som under den herskende Dyrtid ikke er i Stand til at give deres Børn fuld tilstrækkelig Ernæring, og hvor Hjælp derfor vil være paakrævet og da navnlig, hvis de herskende vanskelige Valutaforhold skulde medføre en større Arbejdsløshed. Bestemmelserne i Lov Nr. 93 af 23. Maj 1902 er i den Henseende ganske utilstrækkelige, idet man ikke mere kan gøre Regning paa private Bidrag af nogen Betydning til Skolebørns Bespising. Hvis der derfor ikke gennem Dyrtidslovgivningen skabes Adgang til dennes Fortsættelse, maa den paagældende Lov ændres.

Ligeledes er der ydet betydelige Beløb til Nedsættelse af de meget høje Mælkepriser til Børn i de første Leveaar af ubemidlede Forældre, en Hjælp, der heller næppe kan undværes i den nærmeste Fremtid.

Den almindelige Hjælp (Hjælpekassehjælp), der gennem Københavns Understøttelsesforenings kommunale Afdeling er ydet til Trængende paa Grund af Dyrtiden, har i det sidste Aar været i en glædelig Nedgang, men det er klart, at hvis de specielle Former for Understøttelse, der ovenfor er nævnt, skulde bortfalde helt eller